ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΠΕΡΟΝ

(Ἀληθινὴ Ἱστορία)

Σ ΤΗΝ πόλι Νάντη τῆς Γαλλίας ζοῦσε πρὸ χρόνων μιὰ πλουσία ἡλικιωμένη χήρα, ἡ κυρία Περόν, ἡ ὁποία γιὰ μόνη συντροφιά της στὸν κόσμο εἶχε τὴ νεαρὴ ὑπηρέτριά της Ἀννέτα Βριζάκ.

Διαρκῶς ἡ δύό τους ἦσαν μαζύ, καὶ στὸν περίπατο καὶ στὸ σπίτι, ἔτρωγαν στὸ ἴδιο τραπέζι, κ' ἡ κυρία Περόν, μὴ νοιώθοντας στὰ ἰδιότροπα γερατειά της τὴν ἀνάγκη ἄλλης συντροφιᾶς, εἶχε περιορίσει στὸ ἐλάχιστο τὶς κοινωνικὲς σχέσεις της.

Ἔξη χρόνια σχεδὸν ἡ Ἀννέτα ὑπηρετοῦσε πιστὰ κ' ἀφοσιωμένα τὴν κυρία της. Οἱ μισθοί της στὸ ταμιευτήριο ἀποτελοῦσαν πειὰ ἕνα ἀρκετὰ στρογγυλὸ ποσόν, κ' ἐπειδὴ ἡ νέα ἀγαποῦσε τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρὸ τὸν Φραγκίσκο Μορέρ, ἕναν νεαρὸ ἀντικρυνὸ ἐπιπλοποιό, εἶχε ἐκμυστηρευθῆ στὴν κυρία της τὸ τριψερὸ σχέδιό της νὰ τὸν παντρευθῆ.

Ἡ κυρία Περόν, ἡ ὁποία ἄλλωστε μὲ τὴν ἔμπειρη ματιά της εἶχε καταλάβει τὸ ἐδιάλιο τῆς Ἀννέτας, μὴ θέλοντας νὰ στερηθῆ τὴ συντροφιὰ τῆς καλόκαρδης κοπέλλας, τῆς εἶπε :

—Καλὴ μου κόρη, μὲ τὴν ἐχῆ μου νὰ τὸν πάρης τὸν Φραγκίσκο... Εἶνε τίμιο κι' ἐργατικὸ παλληκάρι, σὲ ἀγαπάει εἰλικρινῶς καὶ θὰ ζήσης εὐτυχισμένη μαζύ του... Ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω ἕνα διαμέρισμα στὸ σπίτι νὰ καθήσετε, γιατί σὲ συνήθισα καὶ δὲν θέλω νὰ μοῦ φύγης.... Ἐπίσης, ἐκτὸς τῶν μισθῶν σου, θὰ σοῦ δώσω ἕνα δῶρο καλὸ καὶ στὴ διαθήκη μου ἡ περισσότερη ἀπ' τὴν περιουσία μου θἆναι δική σου !...

Μὲ ἀνέκφραστη συγκίνησι ἡ καλὴ κοπέλλα γονάτισε τότε μπρὸς στὴν κυρία της καὶ τῆς φιλοῦσε τὸ χέρι. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐπολλαπλασίασε ἐπίσης τὶς περιποιήσεις της στὴν κυρία της.

Μιὰ βραδειά, μετὰ τὸ φαγητό, ἡ Ἀννέτα, τὴν ὥρα ποὺ ἔγδυνε τὴν κυρία Περὸν γιὰ νὰ τὴν βάλη στὸ κρεββάτι, τῆς διηγόταν συγχρόνως καὶ μιὰ χαριτωμένη ἱστορία μὲ μαρκησίες καὶ κόμησσες. Θέλοντας δὲ ν' ἀναπαραστήση μιὰ σκηνὴ τοῦ καλοῦ παληοῦ καιροῦ, τραβήχτηκε πιὸ πέρα, ἀνασηκωσε μὲ χάρι λίγο τὸ φουστάνι της κι' ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι. Ἡ κυρία Περὸν ἔσκασε στὰ γέλια. Βλέποντας δὲ τὸ κομψὸ καὶ γιμνὸ πόδι τῆς Ἀννέτας, τῆς εἶπε κολακευτικά :

—Νὰ δυὸ πόδια, ἄξια γιὰ κάλτσες μεταξωτές !...

Τέλος, ἐπειδὴ ἡ ὥρα εἶχε κάπως περάσει, ἡ κυρία Περὸν ξατλώθηκε νὰ κοιμηθῆ. Ἡ Ἀννέτα ἔκλεισε τότε τὸ παράθυρο, σκέπασε καλὰ τὴν κυρία της, τῆς εὐχήθηκε «Καληνύχταν καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ἔπειτα κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου αὐτοῦ — φοβόταν ἡ κυρία Περὸν πολὺ τοὺς λωποδύτες καὶ γι' αὐτὸ ἡ Ἀννέτα τὴν κλείδωνε μέσα, ἔτρεχε δὲ σὲ κάθε κοιδούνισμά της — καὶ βάζοντας τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη της, πῆγε κι' ἐκείνη στὸ δωμάτιό της, ἔπεσε στὸ κρεββάτι της κι' ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως καὶ βαθειά.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, χτύποι δυνατοὶ στὴν ἐξώπορτα, τὴν τίναξαν ἀπ' τὸ κρεββάτι. Ἔκπληκτη, γιατί ὁ ἥλιος εἶχε ἀνεβῆ ψηλὰ πειά, ἔτρεξε ν' ἀνοίξη καὶ στὸ κατῶφλι εἶδε τὴν κυρία Ντυράν—μιὰ φτωχὴ γειτόνισσα ποὺ ξενόπλεκε—ἡ ὁποία τῆς εἶπε :

—Ἤρθα νὰ δῶ τί κάνετε, κόρη μου... Ἀπὸ τὰ ξημερώματα ἀκόμη εἶδα τὸ παράθυρο τῆς κυρίας σου ἀνοιχτό, κι' ὅμως κανένας σας δὲν φάνηκε !...

—Θεέ μου ! ψιθύρισε χλομὴ ἡ Ἀννέτα. Ἡ κυρία μου ποτὲ δὲν σηκώνεται μόνη της ν' ἀνοίξη...

Κι' ἀμέσως ἀνέθηκε ἐπάνω, καὶ στὸ σάστισμά της, ἄρχισε νὰ χτυπᾶ τὴν πόρτα, φωνάζοντας στὴν κυρία της ν' ἀνοίξη. Ἡ κυρία Ντυράν ὅμως, ἡ ὁποία τὴν εἶχε ἀκολουθήσει ἀπὸ περιέργεια — γιὰ τὸ ἀσυνήθιστο αὐτὸ γεγονὸς — τῆς εἶπε :

—Μὰ ἐσὺ δὲν κρατᾶς, κόρη μου, τὸ κλειδί ;... Τί περμένεις νὰ σοῦ ἀνοίξη ἡ κυρία σου ;... Κι' αὐτὴ γιατὶ δὲν ἀπαντάει ἀπὸ μέσα στὶς φωνές μας ;

Ἔξαλλη τώρα ἡ Ἀννέτα, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ δωμάτιό της, πῆρε ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της τὸ κλειδὶ καὶ μὲ χέρι τρεμουλιαστὸ ἄνοιξε κι' ὥρμησε μέσα στὸ δωμάτιο, μαζὺ μὲ ἐνὸ - τρεῖς ἄλλες γειτόνισσες, τὶς ὁποῖες εἶχε τραβήξει ἐντωμεταξὺ ὁ θόρυβος.

Θέαμα ἀπαίσιο παρουσιάστηκε τότε μπροστὰ στὰ μάτια της. Βουτηγμένη στὸ αἷμα της, ἡ κυρία Περὸν βρισκόταν ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της, ἐνῶ παντοῦ γύρω ἐπικρατοῦσε ἀπερίγραπτη ἀταξία. Ἡ φτωχὴ κοπέλλα, βλέποντας δολοφονημένη τὴν ἀγαπημένη της κυρία, ἄρχισε νὰ θρηνῆ κι' ἔπεσε ἀπάνω στὸ αἱματωμένο πτῶμα της λιπόθυμη !....

. . . . . .

Τί μὲ τοῦτο ὅμως ; Ἡ δύστυχη Ἀννέτα συνελήφθη ὡς ἔνοχος καὶ παρεπέμφθη μετὰ τρεῖς μῆνες στὸ Κακουργιοδικεῖο.

Τὸ Κακουργιοδικεῖο ὅμως ἀθώωσε τὴν Ἀννέτα, χάρις στὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ δικηγόρου της, ὁ ὁποῖος εἶχε πεισθῆ ἐντελῶς γιὰ τὴν ἀθωότητά της. Τὸ ἔγκλημα ἀποδόθηκε σὲ ἄγνωστον κακοῦργον, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε κρυφθῆ ἀπὸ νωρὶς μέσα στὸ σπίτι, κι' ἔφυγε μετὰ τὴν πρᾶξι του ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ δρόμου.

Ἂν ὅμως ἡ ἀμοιρη Ἀννέτα ἀπαλλάχτηκε ἐλόγῳ ἀμφιβολιῶν ἀπ' τὴ φρικτὴ κατηγορία, βγῆκε ἕνα ζωντανὸ πτῶμα πειὰ στὴν κοινωνία, γιατί ἡ πολύμηνη προφυλάκισίς της κι' ἡ ἠθικὲς ἀγωνίες της τὴν εἶχαν συντρίψει καὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα !...

Καινούριες τώρα δυστυχίες περίμεναν στὴ ζωὴ τὴν ἀμοιρη Ἀννέτα, μετὰ τὴν ἀποφυλάκισί της. Οἱ ἔνορκοι τὴν εἶχαν ἀπαλλάξει, ἀλλὰ ἡ κοινωνία τὴν εἶχε καταδικάσει στὴ συνείδησί της, ἐφόσον μάλιστα ἦταν ἄπιαστος ὁ δολοφόνος. Ἔτσι ἡ Ἀννέτα, μ' ἐξαντλημένες σχεδὸν τὶς οἰκονομίες της — ἄρχιζε ν' ἀντιμετωπίζη καὶ τὸ φάντασμα τῆς πείνας. Ὁ ἀγαπημένος της Φραγκίσκος τῆς στάθηκε ἡ μόνη παρηγοριά της σ' αὐτὴ τὴ δυστυχία της καὶ διαρκῶς τὴν βοηθοῦσε κρυφά. Ἦταν βέβαιος αὐτὸς γιὰ τὴν ἀθωότητα τῆς καλῆς του, ἀλλὰ εἶχε ν' ἀντιμετωπίση τὴν ἄγρια ἐξέγερσι ὁλόκληρης τῆς οἰκογενείας του. Οὔτε οἱ γονεῖς του, οὔτε οἱ συγγενεῖς του ἤθελαν ν' ἀκούσουν πειὰ γιὰ ἕναν τέτοιο γάμο, μὲ μιὰ κοπέλλα, τὴν ὁποία ὅλοι θεωροῦσαν γιὰ δολοφόνο τῆς κυρίας της !...

Ἐπιτέλους, μιὰ θλιβερὴ καὶ βροχερὴ ἡμέρα, ἡ ἀμοιρη Ἀννέτα εἶχε βγῆ ν' ἀγοράση λίγο γάλα γιὰ τὸ φτωχικό της γεῦκα, καὶ καθὼς περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ κάποιο κρεοπωλεῖο γιὰ νὰ ἐπιστρέψη στὴν ἀθλία χαμοκέλλα της, στάθηκε διστακτικὴ στὸ πεζοδρόμιο. Τὰ νερὰ τῆς βροχῆς εἶχαν κάνει ἕνα ποταμάκι πλατύ, κι' ἡ Ἀννέτα δίσταζε νὰ τὸ περάση. Ὁ χασάτης, ποὺ στεκόταν στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του, γνωστὸς τῆς Ἀννέτας ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε ἀκόμη ἡ κυρία Περόν, τὴν πείραξε χυδαῖα ἐκείνη τὴ στιγμή. Λεγόταν Νικόλας Σταρσὲ καὶ τὴν ὑποτιμεύοταν ἀπὸ τότε. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἀννέτα στενοχωριόταν μὲ τὶς ἀθυδδες χειρονομίες του, κι' ἐπειδὴ τὸν ἔπιασε συχνὰ νὰ τὴν κλέβη στὸ ζύγι, δὲν ξαναφώνισε ποτὲ ἀπὸ τὸ κατάστημά του, κι' ὁ Σταρσέ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὴν μισοῦσε καὶ τὴν πείραζε διαρκῶς. Θέλοντας νὰ τὸν ἀποφύγη καὶ τὴ φορὰ αὐτή, ἡ Ἀννέτα ἀνασήρωσε τὸ φουστάνι της κι' ἔκανε νὰ περάση τὸ ρεῦθρο τῆς βροχῆς. Ὁ Σταρσὲ τότε, βλέποντας τὰ κάτισχνα πόδια τῆς ἀδύνατης ἀπὸ τὴ συμφορὰ της κοπέλλας, ξεφώνισε σαρκαστικά :

—Μωρὲ νὰ σοῦ πετύχουν πόδια γιὰ μεταξωτὲς κάλτσες !...

Ἡ φράσις αὐτὴ ἦταν σὰν ἀπάντησις στὴ φράσι, ποὺ εἶχε πῆ στὴν Ἀννέτα τὴ μοιραία ἐκείνη βραδειὰ ἡ κυρία της, βλέποντας τὰ κομψὰ της πόδια !...

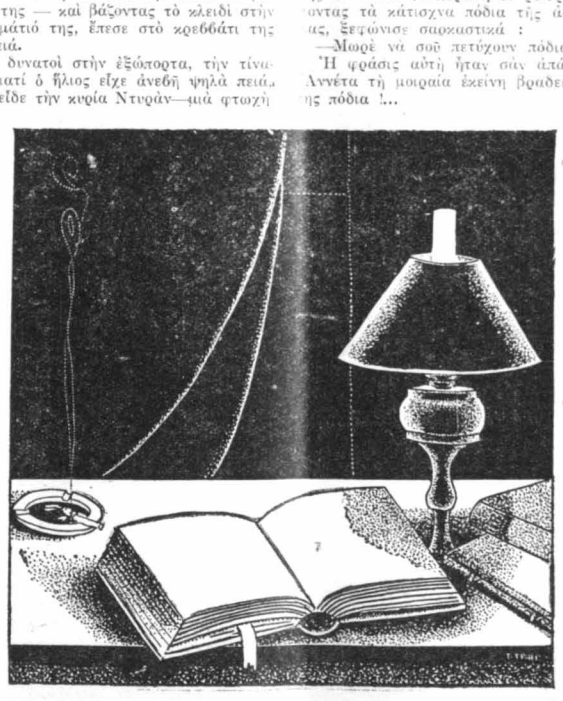

Ποῦ εἶχε ἀκούσει τὴ φράσι ἐκείνη ὁ Σταρσέ ; Πῶς ἤξερε τὸ τόσο χαρακτηριστικὸ κοπλιμάν, ποὺ ἔκανε στὴν Ἀννέτα ἡ κυρία της, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἦσαν ὁλομόναχες στὸ σπίτι ;

Ἡ Ἀννέτα, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, πάγωσε. Κατέβαλε, ὅσοτοσο, μιὰ ὑπερτάτη βοήθεια νὰ πνίξη τὴ λαχτάρα καὶ τὴν ἀπερίγραπτη συγκίνησί της, καὶ δίχως νὰ δείξη τίποτε, ἐξακολούθησε ἥσυχη τὸ δρόμο της. Ἀντὶ ὅμως νὰ μπῆ στὴ χαμοκέλλα της, ἔτρεξε παρευθὺς στὸν εἰσαγγελέα, τοῦ εἶπε τὶς ὑποψίες της καὶ σὲ μισὴ ὥρα ὁ Νικόλας Σταρσὲ εἶχε συλληφθῆ.

Μιὰ ἔρευνα, ποὺ ἔγινε συγχρόνως στὸ σπίτι του, ἀπεκάλυψε τὰ περισσότερα κλοπαμαῖα ποὺ ἀνῆκαν στὴν κυρία Περὸν κι' ὁ Σταρσὲ ἀναγκάστηκε πειὰ νὰ ὁμολογήση τὸ ἔγκλημά του.

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος δικάστηκε, καταδικάστηκε σὲ θάνατο κι' ἀποκεφαλίστηκε. Τὸν εἶχε προδώσει ἡ ἀσύνετη ἐκείνη φράσις, τὴν ὁποία εἶχε ἀκούσει κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς κυρίας Περόν, κατὰ τὴ βραδειὰ τῆς δολοφονίας.

Ἡ Ἀννέτα κι' ὁ Φραγκίσκος ἐτέλεσαν κατόπιν αὐτοῦ τοὺς γάμους των κι' ἔζησαν εὐτυχισμένοι !...